



၅၁၆

ရင်နှစ်စုံရာဝေ



အခန်း(၁)

ကျင့်သားရနေပြီဖြစ်သော မျက်ဝန်းတွေက မနက်ခုနစ်နာရီ မထိုးခင်ကတည်းက အလိုလို နိုးပြီးပြီးဖြစ်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ မျက်ဝန်းတွေမှိတ်ကာ အိပ်ရာထဲမှာ ပဲ ဆက်ကွေးနေလိုက်သည်။

ရှားရှားပါးပါး နားခွင့်ရထားသည့် တနင်္ဂနွေ ရက်ကလေးကိုတော့ စိတ်အေးလက်အေး အနားယူချင်သည်။

တစ်ပတ်လုံး ဖေကြီးနှင့်အတူ လိုက်ကာ ဖေကြီး၏ လုပ်ငန်းတွေကို သင်ကြား ကူညီနေခဲ့ရတာ ဘွဲ့ရပြီးကတည်းက ဖြစ်သည်။

‘ခန့်ညားဝင့်ထည်’ ဆိုသော သူ ရယူထားသည့် ဘွဲ့က နိုင်ငံခြားဘာသာ တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ လက်ရှိမှာ လုပ်ကိုင်နေရသည် က ဖေကြီးရဲ့ အနုပညာ အလုပ်တွေ ဖြစ်သည်။

ထုတ်လုပ်သူ၊ ဒါရိုက်တာ ဦးတည်ခန့်နိုင် ဆိုသော ဖေကြီးသည် အနုပညာ လောကမှာ တော့ နာမည်ကျော်သူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။

ရုပ်ရှင်ဗီဒီယို ထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းတွေကိုလည်း ဖေကြီးက လုပ်ကိုင်သည်။ အနုပညာ ဝါသနာကြီးမားသော ဖေကြီးသည် ရုပ်ရှင်၊ ဂီတ နယ်ပယ်မှာ တော့ ဂုဏ်သတင်း ထည်ဝါကြီးမားသူပါပဲ။

"သား အိမ်မှာ ပဲ အချိန်ကုန်မနေနဲ့ ၊ ကျောင်းပြီးဘွဲ့ရသွားပြီဆိုတော့
ဖေကြီးအလုပ်ကို လေ့လာရင်း ဝင်ကူညီပေးကွာ"

ဖေကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသော သားတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် သူ့မှာ လည်း
အနုပညာ ဝါသနာတော့ မီးသွေးထဲမှာ ပါပါသည် ။
ဒါကြောင့်လည်း ဖေကြီး အလုပ်တွေကို ကူညီသည့် သဘောနှင့် သူ ကူ
ညီလုပ်ကိုင်ပေးသည် ။

ရှူတင်ရိုက်ကွင်းနှင့် စတူဒီယိုတွေ မနားတမ်း ပြေးလွှားစီစဉ်ရသလို
ရုံးခန်းမှာ လည်း သူ တာဝန်ယူ ထိုင်ပေးရတာမျိုး ရှိသည် ။ တစ်ပတ်
လုံးလုံး အလုပ်တွေနှင့် မနားစတမ်း ရှိနေသော ဖေကြီးကိုလည်း သူ အံ့
ဩရပါသည် ။

သည် မျှလောက်အထိ အလုပ်တွေ ရှုပ်ထွေးနေခဲ့တာတောင် ဖေကြီး
တစ်ချက်လေးတောင် မညည်းညူခဲ့ပါ။

ဖေကြီးကို ကြည့်လိုက်လျှင် အမြဲတမ်း နပျိုလန်းဆန်းနေမြဲ ရှိ၏။ ဝါ
သနာနှင့် အလုပ်ကို လုပ်ဆောင်နေတာမို့ ဖေကြီး ပျော်ရွှင် စိတ်ချမ်းသာ
နေခဲ့တာ ထင်ပါသည် ။

တခြား ကုမ္ပဏီ လုပ်ငန်းတွေလို ဖေကြီးမှာ တနင်္ဂနွေရက်လေးသည်
ပင် နားရက် မဟုတ်ခဲ့ပါ။ သူကတော့ တနင်္ဂနွေရက်ကို နားရက်အဖြစ်
ဖေကြီးဆီက ဇွတ်တောင်းခဲ့ရသည် ။

"တနင်္ဂနွေ တစ်ရက်တော့ သားကို နားရက်ပေးပါ ဖေကြီးရာ၊ အဲဒီ
တစ်ရက်တော့ သား နားပါရစေ "

"ဟုတ်ပါတယ် ကိုရယ်၊ သားလေးအတွက် နားရက်တစ်ရက်တော့
ပေးလိုက်ပါနော်"

မေကြီးကလည်း သူ့ဘက်က ဝင်တောင်းဆိုတော့ မေကြီး လက်ခံခွင့် ပြု ပေးရတော့သည်။ ။

ဒီလို ရက်လေးမှာ တော့ သူ မနက် ခြောက်နာရီခွဲဆို အမြဲတမ်း ထရ သည့် အိပ်ရာနီးချိန်ကို မျက်ဝန်းတွေက နီးပေမဲ့လည်း မထဘဲ အိပ်ရာ ထဲမှာ ဆက်ကွေးဇိမ်ယူတတ်တာ အမှန် ဖြစ်၏။

စိတ်အာရုံ လွင့်ရာ မျောနေသော သူ့အတွေးတွေက ဟန်းဖုန်းမြည် သံလေးကြောင့် လန့်နိုးသွားရပါသည်။ ။

တမင် မျက်လုံးတွေ မဖွင့်ဘဲ ပေပြီးနေတော့ ဟန်းဖုန်းမြည်သံက ရ ပ်ဆိုင်းမသွားဘဲ မြည်နေဆဲမို့ ခြုံစောင်ထဲကပဲ စားပွဲပေါ်က ဖုန်းလေးကို လှမ်းယူလိုက်ရသည်။ ။

ဖုန်းကို ဖွင့်ကြည့်တော့ ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။ ပိုင်ဇေဆီက ဖုန်းဖြစ် နေသည်။ ။ ဆန်းဒေး ဆိုတာ သူ့နားရက်ဟု သိနေသော ပိုင်ဇေ မကိုင်မချင်း ခေါ်နေတော့မှာ သူ သိသည်။ ။

"ပြော ပိုင်ဇေ၊ စောစောစီးစီး ငါ့စည်းစိမ်လေးကို ဖျက်ဆီးချင်တာ ဘာကိစ္စလဲ"

"ဘယ့်နှယ် စောမှာ လဲ ခန့်ရာ၊ ခုနစ်နာရီ ထိုးနေပြီကွ"

"ဟေ့ကောင် ငါ့မှာ ဒီရက်လေးတစ်ရက်ပဲ ပြည့်ပြည့်ဝဝ အိပ်စက်ခွင့် ရတာကွ"

"စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ကျေးဇူးရှင်ရာ၊ ငါကလည်း ဒီရက်လေးတစ်ရက်မှာ ပဲ မင်းရဲ့ အကူအညီကို တောင်းနိုင်ခွင့် ရှိတာပါကွာ"

တောင်းပန်သံလေးနှင့် ပိုင်ဇေ ပြောနေတော့ သူ ပြုံးမိပါသည်။ ။ မေကြီးရဲ့ အလုပ်ခွင်ထဲမှာ သူ့ရဲ့ ဖုန်းကို ကိုင်ခွင့် မေကြီးက ခွင့်မပြုပါ။

အလုပ်ကိစ္စ တာဝန်ချိန်မှာ သူငယ်ချင်းတွေဆီက ဖုန်းတွေနှင့် မရှုပ်ထွေး
စေချင်တာမို့ သီးသန့်ဖုန်းကိုပဲ ဖေကြီးက စီစဉ်ပေးထား၏။

ဒါကြောင့် ဆန်းဒေး သူ့ နားရက်ကလွဲလျှင် ကျောင်းတုန်းက အပေါင်း
အသင်းတွေနှင့် ဖုန်းဆက်သွယ်ခွင့်တောင် မရှိပါ။

"ခန့် မင်း အိမ်မှာ ရှိပါတယ်နော်"

"အိပ်ရာထဲကတောင် မထသေးဘူးကွ"

"မြန်မြန်ထတော့ကွာ၊ ငါ အခု မင်းအိမ်ကို လာနေပြီ၊ နောက်ဆယ်မိ
နစ်လောက်ဆို ရောက်ပြီ "

"ဘာလုပ်ဖို့ လဲ "

"အရေးကြီးတယ်၊ ငါ့ရဲ့ နှလုံးသားရေးရာ ကိစ္စအတွက် မင်းဆီက အ
ကြံဉာဏ်တွေ လိုအပ်တယ်"

ထင်တော့ ထင်ပါသည် ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ရည်းစားမထားဘူးသ
ည့် ပိုင်ဇေကျော် ဆိုသော ကောင်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သဘော
ကျနေတာ ပြီးခဲ့သော အပတ်ကပဲ သိခဲ့ရသည် ။

ပြီးခဲ့သည့် ဆန်းဒေး သူငယ်ချင်းတွေ ဆုံရင်း ဩလေးက ပြောပြတာ
ကြောင့် သူ ကြားခဲ့တာ ဖြစ်၏။

"ခန့် မင်းကူညီမှ ဖြစ်မှာ နော်"

"ဟေ့ကောင် အဲဒီ အာရုံတွေ ခန့်ညားဝင့်ထည်ရဲ့ ဦးနှောက်ထဲမှာ မရှိ
တော့ဘူး။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဖေကြီးရဲ့ အလုပ်တွေထဲမှာ ပဲ အာရုံအပြည့်
ထားနေရတာ"

"ဟာ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ကွာ၊ မင်းဆီက အကြံဉာဏ်မရဘဲ ငါ ဘာမှ မ

လုပ်တတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျေးဇူးရှင် ဆရာသမားဆီကို အရောက်လာ နေတာပါကွာ၊ အောင်မြင်ရင် ဝမ်းတေဘယ်လ်နဲ့ ပြုစုပါ့မယ် "

ပိုင်ဇေ တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောနေတာ နားထောင်ရင်း သူ ရယ် လည်း ရယ်ချင်မိ၏။ ပိုင်ဇေ အဖြစ်ကတော့ နေမြင့်လေလေ အရူးရင့် လေလေ ဖြစ်နေပြီ ထင်ရဲ့ ။

"အဲဒါတွေ မင်းတို့ ခက်တာပေါ့၊ ငါ့ရဲ့ အကြံဉာဏ်က ရှေ့ကပြေးနေ ရတယ်၊ ပြုစု ကျွေးမွေးမယ့် အစီအစဉ်က နောက်မှ ဆိုတာတော့ နည်း လမ်းမကျသေးဘူး "

"သဘောပေါက်ပါတယ် ဆရာသမားရယ်၊ အခုလည်း ဆရာသမား ကို ပြုစုဖို့ ကျွန်တော်မျိုး လာနေပါပြီ၊ စက်တော်ရာက ထတော်မူပါ ဘု ရား "

ပိုင်ဇေ ဖုန်းချသွားတော့ သူ ရယ်မိသေးသည် ။ ဖုန်းကို ပိတ်လိုက် ကာ အိပ်ရာပေါ်က ထလိုက်ရတော့သည် ။

သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ငွေကြေးနှင့် ပတ်သက်လျှင် နှမြောတွန့် တို့ကာ ကပ်စေးနဲ့လွန်းသော ပိုင်ဇေဆီက စားသောက်ရတာ ရှားပါးလွ န်းသည် ။ အခုတော့ ပိုင်ဇေဆီက လိုလားကြည်ဖြူစွာ သူ စားသောက်ခွ င်ရပြီ။

ဒီအကြောင်းကိုသာ ဩလေးတို့ ဝေယံတို့ သိလျှင် အံ့ဩဝမ်းသာစွာ ဩဘာပေးကြမှာ သေချာသည် ။ စားရခဲသော ပိုင်ဇေ သူ့ဆီကို အိမ်တိုင် ရာရောက် လာပြုစုသည့် နေ့လေးကတော့ တကယ့် မင်္ဂလာနေ့လေးပါပဲ ။

"ဟော သားနိုး လာပြီလား "

"နိုးပါပြီ မေကြီး၊ ဖေကြီးကော "

"အခု စတုဒ္ဒိယိုကိုသွားပြီ သားလေးရဲ့ ၊ အသံသွင်းဖို့ ကိစ္စ ရှိတယ်တဲ့ "

ဖေကြီး စီစဉ်သည့် အဆိုတော် တစ်ယောက်၏ ရီကောဒင်းရှိတာ သူ သိပါသည် ။ ထိုကိစ္စ အတွက် ဖေကြီးသွားတာ ဖြစ်မည်။

"သား ရေချိုးပြီးရင် ကော်ဖီပိုင်းလာခဲ့လေ၊ ဘာစားချင်သလဲပြော မေကြီး စီစဉ်ပေးထားမယ် "

"သားအတွက် ဘာမှ မစီစဉ်နဲ့ တော့ မေကြီး၊ ပိုင်ဇေ အခုပဲ ရောက် လာမှာ မနက်စာ ကျွေးချင်လို့ တဲ့ "

မေကြီး နားလည်သလို ပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်သည် ။ ဒီလို ဆန်းဒေးရက်မှာ သူ အိမ်မှာ ရှိတတ်တာ ရှားသည် ။ အိပ်ရာက နိုးသည် နှင့် သူ့ဆီ ဆက်လာသော ဖုန်းတွေက တတိတိ၊ ပြီးလျှင် သူ အပြင်ထွက်တတ်တာ မေကြီးသိသည် ။

"နွေလယ်စာတော့ ခန့်လေး ပြန်စားမှာ မဟုတ်လား၊ သားဖေကြီးလည်း အချိန်မီ ပြန်လာမယ်တဲ့ "

"ဒါဆို သားလည်း အရောက်ပြန်လာမှာ ပေါ့ မေကြီးရဲ့ ၊ ကဲ သား ရေချိုးခန်း ဝင်လိုက်ဦးမယ်နော်"

မေကြီးကို ပြုံးပြကာ သူ ရေချိုးခန်းဘက် ဝင်ခဲ့လိုက်သည် ။ သုံးဦး တည်းသော မိသားစု လေးမှာ ထမင်းလက်ဆုံ စားခွင့်ရသော နွေလယ်စာက ဒီဆန်းဒေး တစ်ရက်ပဲ ရှိသည် ။

ဖေကြီးကလည်း အမိပြန်လာမည်ဆိုတော့ သူလည်း အရောက်ပြန်ရမှာ ပေါ့။ မေကြီးခမျာ ဒီတစ်ရက်လေးပဲ ခင်ပွန်းနှင့် သားဖြစ်သူကို

ကျွေးမွေးခွင့်ရတာမို့ စိတ်ကြိုက်ဟင်းလျာတွေ စီစဉ်ထားမှာ သေချာသည် ။

ပိုင်ဇေ ရောက်မလာခင် ကဗျာကသီ ရေမိုးချိုး ပြင်ဆင်လိုက်ပါသည် ။

* * *

ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် သူ့ကို ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်စောင့်နေခဲ့ရပေမဲ့ ပိုင်ဇေ မျက်နှာမှာ အလိုမကျမှုတို့ တစ်မှုန်တောင် ထင်မနေခဲ့ပါ။

"စောင့်နေရတာ ဒေါကန်နေပြီလား ပိုင်ဇေ"

"ဟာ ဒေါကန်စရာလား၊ ဆရာသမားက ကိုယ့်ကို အကြံကောင်းတွေ ပေးမယ့်သူပဲ၊ ကဲ ဘယ်သွားမလဲ ခန့်"

"Blue Star သွားမယ်ကွာ၊ အဲဒီက နန်းကြီးသုပနဲ့ အသားပေါင်းက ကောင်းတယ်"

ပိုင်ဇေ ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ကာ ဆင်ဝင်အောက်က ကားဆီ သူနှင့် အတူ လှမ်းသည် ။

"ငါ့ကားနဲ့ ပဲ အတူသွားကြမယ်ကွာ၊ ပြီးရင် မင်းကို ငါ အိမ်အထိ ပြန် လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ် "

သူ ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်ကာ မောင်းသူ နံဘေးက ထိုင်ခုံမှာ သူ ဝင် ထိုင်လိုက်သည် ။ ပိုင်ဇေက သူ့ရဲ့ ပရာဒို ကားလေးကို ငြိမ့်ခနဲ မောင်းထွက်၏။

"ငါ ပန်းဝါဝါကို တကယ် သဘောကျတယ်ကွာ"

"ဘာပန်းလဲ ဂန္ဓမာလား၊ နှင်းဆီဝါလား"

"ဟာကွာ ငါပြောတာ လူ ပန်းဝါဝါကွ"

"လူ ပန်းဝါဝါ "

သူ နားမလည်နိုင်သလို မျက်မှောင်ကုတ်မေးတော့ ပိုင်ဇေ အီလည်လည် မျက်နှာကြီးနှင့် ခေါင်းညိတ်ရင်း

"အခု ငါကြိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေးနာမည်က ပန်းဝါဝါတဲ့ "

"ဟာကွာ စကားပြောရင် ရှင်းရှင်းပြောလေကွာ၊ မင်းစကားက အဆက်အစပ်မရှိတော့ ဘယ်ရှင်းမလဲကွ"

"အေးပါကွာ ငါက ရည်းစားမထားဘူးတော့ ဘယ်လိုဝင်ရမှန်းကို မသိဘူး ဖြစ်နေတယ်"

"ဘာကိုဝင်မှာ လဲ ၊ မင်းက ဘယ်ဝင်ချင်လို့ လဲ "

" မဟုတ်ဘူး လေကွာ ငါပြောတာက ငါချစ်တဲ့ မိန်းကလေး"

"ပန်းဝါဝါကို ငါချစ်နေတဲ့ အကြောင်း ပြောဖို့ ခင်မင်အောင် ဝင်ရောဖို့ ပြောတာ "

"အဲဒီလို ရှင်းရှင်းပြောလေကွာ "

"အေးအေး မင်းရဲ့ အကူအညီလိုတယ် ခန့်၊ မင်း ငါ့ကို အောင်မြင်အောင် ကူညီပါကွာ"

မိန်းကလေးနှင့် ပတ်သက်လျှင် လုံးဝ အတွေ့အကြုံ မရှိရှာသော ပိုင်ဇေ အားကိုးတကြီး ဆိုရှာသည် ။ သူကလည်း တကယ့်ဆရာကြီးတစ်ဆူလို ကားကူရှင်မှာ ကျောမှီထိုင်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

"ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဆိုတာ မင်းအကြံပေးပါဦး"

"နေဦးလေကွာ ဆိုင်ရောက်မှ စားသောက်ရင်း အကြံထုတ်ရဦးမှာ ပေါ့၊ ပြီးတော့ မင်း ကောင်မလေး အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ သိသင့်တာတွေလည်း မင်း ပြောပြဦးမှ ပေါ့ "

"မင်း ဘာသိချင်သလဲ ခန့်၊ ငါ ပြောပြမယ်"

"ကဲ ကဲ ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းကွာ၊ ဟိုရောက်မှ မင်းပြောပြ ငါအသေအချာ နားထောင်မယ်၊ အခု မပြောနဲ့ ဦး "

သူ့စကားကို အထွန့်မတက်ရဲတော့ဘဲ ပိုင်ဇေ ကားကိုပဲ ဂရုစိုက်မောင်းနှင်နေခဲ့သည်။ ။

Blue Star စားသောက်ဆိုင်လေးကို ရောက်တော့ သူ စားချင်သော နန်းကြီးသုပ်နှင့် အသားပေါင်းတွေကိုလည်း ပိုင်ဇေကပဲ အလိုက်တသိ မှာပေးသည်။ ။

ပိုင်ဇေရဲ့ သဒ္ဓါတရားတွေ ရေစီးကမ်းပြို ဖြစ်နေတာကို သြလေးနှင့် ဝေယံတို့ မြင်စေချင်ပါသည်။ ။

"မင်းကလည်း ငါ့ဆီလာတာများ သြလေးနဲ့ ဝေယံကို မခေါ်ခဲ့ဘူး"

"ဒီကောင်တွေပါလို့ မဖြစ်ဘူးကွ"

"ဘာလို့ လည်း မင်းကျွေးရမှာ စိုးလို့ လား "

"အာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါက မင်းဆီက အကြံဉာဏ်ကို လိုချင်တာ၊ ဒီကောင်တွေက ကြားထဲက ဟိုပြော ဒီပြော ဝင်နှောက်နေမှာ စိုးလို့ ပါ၊ ကဲ ခန့် စားကွာ "

သူ စားသောက်နေတုန်းမှာ ပိုင်ဇေက သူ သဘောကျနေသော

ပန်းဝါဝါ အကြောင်းတွေ ပြောပြသည်။ ။

"သူ့နာမည်က ပန်းဝါဝါတဲ့ ၊ ငါတို့ လမ်းထဲကို ပြောင်းလာတာ နှစ်ပတ်နဲ့ ငါးရက်တိတိရှိပြီ၊ သူ့အိမ်မှာ သူ့အဖေ သူ့အမေ သူ့အစ်မနဲ့ သူ့ရယ်ပဲ နေကြတာ"

ပိုင်ဇေ ပြောတာတွေကို သူ စားသောက်ရင်း နားထောင် ပေးနေလိုက်၏။ ပိုင်ဇေကတော့ သိထားသမျှ အိတ်သွန်ဖာမှောက် ပြောပြနေ၏။

"သူက သင်္ချာအဓိကနဲ့ ဘွဲ့ရပြီးသား၊ သူ့ကို စမြင်လိုက်ကတည်းက ငါ သဘော ကျသွားတာကွာ၊ သူ့ ဆံပင်ရှည်ရှည်လေးတွေကိုလည်း ငါ မြတ်နိုးတယ်၊ သူ့မျက်နှာ ပိုင်းစက်စက်လေး ကိုလည်း ငါ နှစ်သက်တယ် ၊ ငါ့အိမ်ရှေ့က နေ့တိုင်း ဖြတ်သွားတတ်တဲ့ သူ့ကို ငါ တော်တော် စွဲလမ်းသွားမိတာ အမှန်ပဲ ခန့်"

"အင်း တစ်လက်စတည်း ဟိုဘက်က အသားပေါင်း ပန်းကန်လေးပါ ဒီဘက်ဆွဲလိုက်ကွာ"

"နန်းကြီးသုပ်ပန်းကန် ကုန်တော့ ပိုင်ဇေရှေ့မှာ ရှိနေသော အသားပေါင်းပန်းကန်ကို သူ လှမ်းယူခိုင်းတော့လည်း ပိုင်ဇေ ယူပေးသည် "

"ရော့ စားကွာ "

သူ့ဆီကို အသားပေါင်းပန်းကန် ကမ်းပေးပြီး ပိုင်ဇေ ပန်းဝါဝါ ဋီကာကို ဆက်ဖွင့်ဆိုနေသည် ။ သူ ခေါင်းလေးညိတ်လိုက် အသားပေါင်းကို စားလိုက် နားထောင်ပေးသည် ။

"ငါ့မှာ သူနဲ့ ခင်မင်အောင် ကြိုးစားဖို့ ခက်နေတယ်၊ သူ့မျက်နှာက တည်လွန်းတော့ ငါ ဝင် မရောရဲဘူး၊ ကြာရင် ဒီဝေဒနာကြီးနဲ့ ငါ သေနိုင်တယ်ကွာ "

"ကောင်းတယ် သိပ်ကောင်းတာပေါ့ "

"ဘာကွ မနောက်နဲ့ ခန့်ရာ "

"အာ ဆောရီး ငါပြောတာ အသားပေါင်းက ကောင်းတယ်လို့ ပြောတာ၊ မင်းစားကြည့်ပါလား"

"အခုချိန်မှာ ငါ ဘာမှ မစားနိုင်ဘူး၊ ရင်ထဲမှာ အလိုလို ပြည့်နေတယ် "

ပိုင်ဇေ ရောဂါကတော့ မသေးတော့တာ သေချာသည် ။ ကျောင်းမှာ တုန်းကလည်း ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့သော ပိုင်ဇေ အခုမှ လူပျိုဖြစ်လေးလို ရောဂါတိုးနေပြီ ထင်၏။

"ငါ့ဝေဒနာကို မင်း စာနာပါကွာ ခန့်ရာ၊ မင်းကူညီမှ အဆင်ပြေမှာ "

"ငါ့အကြံဉာဏ်က ထိပ်တန်းဖြစ်ပေမဲ့ မင်းအကောင်အထည် ဖော်ပုံက အသုံးမကျရင် အောင်မြင်ချင်မှ အောင်မြင်မှာ ပေါ့ "

"ဟာ ငါ အလေးအနက် မင်းစကားကို နားထောင်မှာ ပါ မလွဲမချော်အောင် ကြိုးစားမှာ ပါကွာ"

သူ့ကို အပြည့်အဝ ယုံကြည်မှုတွေက ပိုင်ဇေ မျက်နှာမှာ အထင်အရှား အရိပ်ထင်နေကြသည် ။ ‘ခန့်ညားဝင့်ထည်’ ဆိုသော သူ့အကြောင်းကို ပိုင်ဇေ အသိဆုံး ဖြစ်သည် ။

ကျောင်းမှာ ကတည်းက ခန့်ညားဝင့်ထည် ဆိုသော သူသည် ရည်းစားမကျ သူငယ်ချင်း မကျ ကောင်မလေးတွေ ပိုင်းပိုင်းလည်နေတာ ပိုင်ဇေ သိသည် ။ ပြီးတော့ တခြားသော သူငယ်ချင်း ကျောင်းသားတွေ၏ နှလုံးသားရေးရာ ကိစ္စတွေမှာ လည်း အကြံပေး ကူညီပေးတတ်သူတစ်ယောက်။

ခန့်ညားဝင့်ထည် ပေးသည့် အကြံဉာဏ်ကို နာခံကာ သဘောကျနေသော မိန်းကလေးတွေနှင့် အဆင်ပြေသွားသူက အများကြီး ရှိခဲ့သည်။ ။

ဒီတော့ ပိုင်ဇေ တစ်ယောက် ကျောင်းမှာ တုန်းက သူ့အကူအညီ မတောင်းခံဘဲ ယခုမှ အားကိုး တကြီး ရောက်လာတာ ဖြစ်၏။

သူ စားချင်တာတွေကို သဒ္ဓါရက်ရောစွာလည်း ကျွေးမွေးပြီးပြီ အခုလည်း သူ့နှုတ်က အကြံပေးချက်ကို ငဲ့လင့်နေသော ပိုင်ဇေကို ကြည့်ကာ သူ့မျက်နှာကို တည်ငြိမ်ဆုံး ထားလိုက်သည်။ ။

"မင်းပြောသလောက်ဆို မင်းကောင်မလေး ဘယ်သူ အဲ ပန်းဝါဝါ " က ဟော့ရှေ့ထဲက အဟုတ်နိုင်ဘူး

"ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ရိုးရိုးတည်တည်ဆိုတော့ ငါ ဝင်မရောရဲဘူး ။ စာလည်း မပေးရဲဘူးကွ"

"ငါ သဘောပေါက်တယ်၊ မင်း မြင်လိုက်တာနဲ့ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်သွားအောင် သူက အနေတည်လိမ့်မယ်"

"ဟာ အသေအချာပဲ ခန့်"

သူ ခပ်တည်တည်နှင့် ထင်မြင်ချက် ပေးလိုက်တော့ ပိုင်ဇေ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ သူ့ကို အထင်ကြီး အားကိုးရိပ်တွေ တလက်လက် ပြာလဲ့ကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ထောက်ခံသည်။ ။

"အင်း သိပ်မခက်ပါဘူး၊ မင်းကောင်မလေး အပြင်ထွက်တတ်တဲ့ အချိန်ကို ပြော"

"မနက် ရှစ်နာရီဆို သူ့ကလေးကို ကျောင်းပို့တယ်"

"ဘာရယ် သူ့ကလေး ဟုတ်လား၊ ပိုင်ဇေ ကျော်မကောင်း ကြားမ

ကောင်းကွာ၊ ကလေးအမေကြီးကို သွားပြစ်မှားနေသလား ပြဿနာပဲ ကွာ"

"ဟာ ဟေ့ကောင် ဘယ်က ကလေးအမေရမှာ လဲ၊ အပျိုစင်ပါကွ၊ ကလေးဆိုတာ သူ့အစ်မ ကလေး သူ့တူမလေးကို ကျောင်းလိုက်ပို့ပေးတာ ကွ"

ပိုင်ဇေ ရှူးရှူးရှားရှား ဖြေရှင်းချက် ပေးတော့မှ ပဲ သူ သဘော ပေါက်ကာ ပြုံးမိရင်း

"ဒါဆိုလည်း သူ့တူမလေး ပြောလေကွာ၊ သူ့ကလေးဆိုတော့ မင်းစကားက"

"ဆောရီး ဆောရီး ငါ စကားပြော လောသွားလို့ "

ပိုင်ဇေ သူ့အမှားကို သူ ပြန်တောင်းပန်သည် ။ သူ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လက်ကာပြရင်း

"အလွယ်လေးပါ သူ့ကလေး အဲ သူ့တူမလေးကို ကျောင်းပို့ပြီး တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာတဲ့ အချိန်မှာ မင်းမျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံအောင်လုပ်၊ ပြီးရင် တရင်းတနှီး ရယ်ပြလိုက် "

"ဟင် ငါနဲ့ မှ မရင်းနှီးသေးတာကို"

"ဒါကြောင့် ရင်းနှီးအောင် လုပ်ခိုင်းနေတာ၊ ရယ်ပြလိုက် အဲစပ်ပြီးပြီးတော့ မဖြစ်စေနဲ့ ၊ တကယ့် ရိုးရိုးသားသား မျက်နှာ ဖြစ်ပါစေ"

"အေးပါကွာ"

"အေး ရယ်ပြပြီးရင် ပြောရမှာ က နေ့တိုင်း ကျောင်းပို့တယ်နော်၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီအချိန် လမ်းလျှောက်လေ့ရှိတော့ တွေ့တွေ့နေရတယ်"

လို့ ပြော "

"အင်း"

"ပြီးရင် နာမည်တစ်ခုပြော ဥပမာ ရွှေရည်မောင်ပေါ့ကွာ၊ အဲဒီနာမည်ကို သုံးလိုက်၊ ရွှေရည် ဘယ်ရောက်နေတာလဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့ မဆုံတာ ကြာပြီဗျာ၊ ကုမ္ပဏီမှာ ပဲ သူ အလုပ် လုပ်နေသလား မေး "

"ခန့် ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ရွှေရည်မောင်က တို့ နဲ့ UFL အတူ တက်ခဲ့တာပဲလေ၊ ဘယ်ကုမ္ပဏီမှာ မှ အလုပ် မလုပ်ဘူး၊ ငါနဲ့ လည်း နေ့တိုင်း တွေ့နေတာပဲ"

"ဟာ တုံးလိုက်တဲ့ ကောင်၊ မင်းသိပေမဲ့ သူ သိစရာမလိုဘူး၊ သူ မသိတဲ့ ရွှေရည်မောင် နာမည်ပြောတော့ သူ အံ့ဩသွားစေချင်တာကွ နားလည်လား"

ပိုင်ဇေ အူတူတူ ခေါင်းညိတ်ကာ သူ့စကားကို ဆက်နားထောင်နေ၏။
။

"အေး အဲဒီတော့မှ သူက မင်းကို ရှင်လူမှားနေပြီထင်တယ် ရွှေရည်မောင်ကို ကျွန်မ မသိဘူး၊ ဘာညာပြောမှာ ပဲ "

အခုမှ နည်းနည်း သဘောပေါက်သွားသလို ပိုင်ဇေ ခေါင်းလေး တညိတ်ညိတ် ထောက်ခံနေပြန်၏။

"အဲဒီတော့မှ မင်းက ရွှေရည်မောင် ညီမလေး မဟုတ်ဘူး လား၊ ဆက်ပြော ဆောရီးဗျာ၊ တော်တော်တူတယ်၊ ဘာညာ ရွှီးပြီး ခင်မင်မှုစယူ၊ နောက်နေ့တွေ တွေ့တိုင်းရယ်ပြ နှုတ်ဆက် ဒါပဲ "

"ဟင် ဒါပဲလား ငါ ချစ်နေတာကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ အဲဒါ အရေးကြီးတာ "

"ဟေ့ကောင် ဗိုက်ဆာလို့ ထမင်းစားချင်ရင် ထမင်းဟင်းကို အရင်ခူးရတယ်၊ ပြီးရင် ပါးစပ်ထဲထည့် ဝါးစားပြီး မျိုချမှ ဗိုက်ဝမှာ ပေါ့၊ မင်း အဆင့်တွေ ကျော်လို့ မရဘူး၊ အရေးကြီးတာ ခင်မင်ရင်းနှီးဖို့ က အရင်ပဲလေ၊ ပြီးမှ မင်း ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ငါ ထပ်ပြောပြမှာ ပေါ့ "

"အေး အေးပါကွာ"

" မင်းဘက်က ထူးခြားရင် ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်၊ ငါ့ဖုန်းက ညဘက်မှ ဆက်လို့ ရမယ်၊ ဖေကြီးက အလုပ်ထဲကို ငါ့ဖုန်း ယူခွင့်မပေးဘူး"

"အေးပါကွာ ညဘက်ရောက်မှ ဆက်မှာ ပါ"

"အိုကေ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် သူ့အဆင့်အတိုင်း ကြိုးစားသွား မင်းရင်ထဲက တကယ့် အချစ်စစ် အချစ်မှန်ဆိုရင် နည်းနည်းလေးမှ မချော်မိစေနဲ့၊ ဝီဝီပြင်ပြင် တည်တည်တုံတုံ ကြိုးစား"

သူပေးသည့်အကြံကို ပိုင်ဇေ ယုံကြည် ကိုးစားသွားတာ သေချာပါသည်။ ။

ထိုနေ့က သူ စားသောက်သမျှ ဝမ်းသာကြည်ဖြူစွာ ရှင်းပေးသွားကာ အိမ်အရောက် ပြန်ပို့ပေးသွားခဲ့သည်။ ။

ထိုအကြောင်းကို ဝေယံဆီ သူ ဖုန်းဆက်ပြောပြတော့ ဝေယံက ကောင်းချီးပေးရင်း တိုက်တွန်းပါသေး၏။

"ကောင်းတယ် ခန့်၊ ဒီကောင့်ဆီက စားရသောက်ရခဲတယ်ကွ၊ လိုလို ချင်ချင် သဒ္ဓါပေါက်တုန်း တန်အောင် စားထားလိုက်ကွ၊ ဒီကောင်တွေ အဆင်ပြေသွားရင် ငါတို့ တွေပါ ကောင်းကောင်း နှိပ်စက်ပစ်လိုက်ဦးမယ်"

ပိုင်ဇေ ကိစ္စကတော့ ညစဉ် သူ့ဆီကို ဖုန်းတဝှမ်းဝှမ်း ဆက်ကာ အလုပ်တွေ ရှုပ် ခေါင်းစားစေမှာ တော့ သေချာနေခဲ့ပါသည်။ ။

အခန်း(၂)

ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး သူကော ဖေကြီးပါ ပင်ပန်းခဲ့ကြတာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ။ ရုံးခန်းထဲမှာ တောင် နာရီပိုင်းပြည့်အောင် မထိုင်ကြရဘဲ အပြင်မှာ ချည်း အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ ။

မနက်ပိုင်း တစ်ပိုင်းလုံး ဖေကြီး တာဝန်ယူ ထုတ်လုပ်မည့် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကို ကန်တော့ပွဲ ပေးသည့် ဟိုတယ်မှာ သူ ရှိခဲ့ရသည်။ ။

အခမ်းအနားအတွက် လိုအပ်တာတွေ အားလုံး ပြေးလွှားစီမံရသည်။ ။ ထိုခေတ်ကြီးက ဖေကြီးဘဝမှာ မှတ်တိုင်တစ်ခုဖြစ်အောင် ငွေကြေးကော အနုပညာပိုင်းမှာ ပါ စိုက်ထုတ်ထားတာ သူ သိထားသည်။ ။

ဒါကြောင့်လည်း ကန်တော့ပွဲ အခမ်းအနားမှာ ကတည်းက မီဒီယာတွေ ဖိတ်ကြားကာ ခမ်းနားစွာ စီစဉ်သည်။ ။

ထိုပွဲပြီးတော့ သူနှင့်ဖေကြီး နားခွင့်မရခဲ့ပါ။ ။ မူပိုင် တေးစီးရီး ဗီစီဒီ ဖြန့်ချိပွဲကို သွားကြရသည်။ ။

ထိုအစီအစဉ် ပြီးမြောက်တော့ ရှုတင်ရိုက်ကွင်း မန်နေဂျာ ဖုန်းဆက်ခေါ်တာကြောင့် သူ သွားရသည်။ ။ ဖေကြီးကတော့ ရုံးခန်းပြန်ကာ မပြီးပြတ်သေးသော အလုပ်တွေကို သွားရှင်းလင်းရရှာသည်။ ။

သူနှင့်ဖေကြီး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ညနေ ငါးနာရီတောင် ကျော်နေခဲ့ပြီ။ ။

ရေမိုးချိုး ညစာစားပြီးတော့ ဖေကြီးက အသံသွင်းပြီးသော မိဒီယို ဇာတ်ကား တစ်ကားကို အလုပ်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

သူ အိပ်ခန်းထဲ ရောက်တော့ စားပွဲပေါ်က ဟန်းဖုန်းမြည်သံလေးက ဆီးကြိုနေခဲ့သည်။ ။

ပိုင်ဇေဆီက ဖုန်းပဲဟု ထင်ကာ ကောက်ယူ နားထောင်လိုက်တော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အသံ။

"ခန့်"

"ခင်ဗျာ ... အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ"

တမင်ရွဲ့ကာ တလေးတစား တုံ့ပြန်လိုက်တာ ဖြစ်သည်။ ။ အသံကို မမှတ်မိတာတော့ မဟုတ်ပါ။

"အံ့မယ် တမင်ရွဲ့ကာ တလေးတစား ရှိသေပြနေတာလား ခန့်ရဲ့ ၊ တို့ ဘယ်သူဆိုတာတော့ မှတ်မိရဲ့ လား "

ခင်မဒီရဲ့ ခွဲခွဲနဲ့နဲ့ အသံကို မှတ်မိပါသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ စချင်နောက်ချင်နေသော စိတ်က ပျောက်မသွားတာမို့

"အင်း တို့ ဆိုတဲ့ နာမ်စားကို သုံးတတ်တဲ့ ကိုးဆယ့်ကိုးယောက်ထဲက ဘယ်သူဖြစ်မလဲ စဉ်းစားစမ်း အင်း"

"သွား အဲဒါတွေပေါ့ အဲဒီအချိုးတွေကို တို့ က မကြိုက်တာ၊ တကယ် ဆွဲကုတ်ထုရိုက် ပစ်ချင်လိုက်တာ"

"အင်း အဲဒီလို ကြိမ်းဝါးတတ်တဲ့ မိတ်ဆွေ မိန်းကလေးက နှစ်ဆယ့်ငါးယောက် ဆိုတော့"

"ခန့်နော် စိတ်တို လာပြီ၊ ကောင်မလေးတွေ ပေါကြွယ်ဝတာ ကြားမ နေနဲ့ "

"ကြွားတာမဟုတ်ပါဘူး အမှန်ပြောတာ၊ ကိုယ့်မှာ က လူချစ်လူခင်များ စေတဲ့ အဆောင် လက်ဖွဲ့ရှိတော့ ဒီလိုပဲ၊ ခင်မင်သူတွေ ပေါများ တယ် အဟဲ"

"ကဲ သိပ်မကြွားပါနဲ့ ၊ တို့ ဘယ်သူလဲဆိုတာ တကယ် မှတ်မိရဲ့ လား"

"အဲဒီ တို့ ဆိုတဲ့ ကာယကံရှင်က နာမည် ဖွင့်ပြောရင် ဒီတစ်ညတော့ မှတ်မိအောင် မှတ်ထားပါ့မယ် "

"ကြည့် အဲဒါတွေကို မုန်းတာ"

"အိုကေ သိပြီ ဒီလောက် နှုတ်ခမ်းစုမှ တော့ တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ တို့ ဆိုတာ ခင်မဒီ ဦးမောင်ဒီ ဒေါ်ပြီးမမ သမီး"

တစ်ဖက်က ခင်မဒီ ရယ်သံလေးတွေကို ကြားရသည် ။ အာရုံထဲမှာ လည်း ရွှေရောင်ဆံပင် အခွေအလိပ်လေးတွေနှင့် ချစ်စရာကောင်းသော ခင်မဒီ မျက်နှာကို ပြေးမြင်မိသည် ။

"မှတ်မိလို့ ကျေးဇူးတင်တယ်"

"တို့ မှတ်ဉာဏ်က ဒီလောက်မတိမ်ကောပါဘူး၊ မဆုံဖြစ်တာ ကြာပြီ နော်"

"အံ့မယ် ဒီကပြောမှာ ပါ၊ ခန့်နဲ့ မတွေ့ရတာ တစ်လကျော်နေပြီ ဘယ်ကောင်မလေးတွေဆီ အာရုံရောက်နေသလဲ"

စကားနာတွေ ထိုးတော့မည် ဆိုတာ သူ သိပြီးသား ဖြစ်၏။ တကယ် ဆို ခင်မဒီကို သူ သိကျွမ်းခဲ့တာ ပန်သစ္စာရဲ့ ဘတ်သ်ဒေးပါတီလေးမှာ ဖြ

စံသည် ။

ထိုစဉ်က ပန်သစ္စာနှင့် သူက ရည်းစားမကျ ဘာမကျ ခင်မင်နေသူထဲ
က တစ်ယောက် ဖြစ်၏။

လှပချောမောပြီး သွက်လက်လွန်းသော ခင်မဒီနှင့် သူ ရင်းနှီးကျွမ်းဝ
င်သွားတော့ ပန်သစ္စာကလည်း အလိုမကျစွာ စိတ်ဆိုးသွားခဲ့သည် ။

တကယ်ဆို ပန်သစ္စာနှင့် သူ့အခြေအနေက တရားဝင် သမီးရည်း
စား ချစ်သူတွေ မဟုတ်ခဲ့။ ပန်သစ္စာ မဆိုထားနှင့် သူနှင့် ခင်မင်ပတ်သ
က်သူတိုင်းကို နှုတ်က ချစ်တယ်ဟု ဆိုလောက်အောင် သူ့ဘက်က စည်း
မကျော်ခဲ့ပါ။

ဖုန်းဆက်သည် ။ ဟိုစကား ဒီစကားတွေနှင့် သံယောဇဉ်ဖွဲ့ စကား
တွေပြော ကော်ဖီဆိုင်ထိုင် ဒီလောက်မျှသာ ဖြစ်၏။

သူ့နှုတ်က ပြောသင့်ပြီထင်သော ချစ်စကားကို မပြောချိန်မှာ သူနှင့်
ပတ်သက်သူ မိန်းကလေးတွေ အလိုမကျ ဖြစ်ကုန်သည် ။

မိန်းကလေးတန်မဲ့ ရေလာမြောင်းပေး အမူအရာတွေ ပြလာလျှင်
တော့ သူကပဲ ပါးနပ်စွာ ရှောင်ဖယ်ပစ်ခဲ့၏။

ထို့အတွက် ရလဒ်က သူတို့ လေးတွေ၏ မှတ်ချက်စကားတစ်ခုပဲ ဖြ
စ်ခဲ့သည် ။

"ခန့်ညားဝင့်ထည်က သိပ်မျက်နှာများ တယ်"

"တော်ပါပြီဟယ် အသည်းစား ဘုရင်ပါ"

"မိန်းကလေးတွေရဲ့ အသည်းကို ကစားရတာ ခန့်ညားဆိုတဲ့ ယော
ကျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဝါသနာပဲ "

ဘယ်သူတွေ ဘာပဲဆိုဆို သူ အပြီးမပျက်ခဲ့သလို အပြစ်လို့ လည်း မမြင်ခဲ့ပါ။ အချစ်ဆိုတာ ကြည်ကြည်နူးနူး စကားတွေ အတူဆိုနေမှ ကော်ဖီဆိုင် အတူထိုင်ကြမှ ပေါ်ပေါက်လာတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။

ပြီးတော့ သူ့နှလုံးသားက အချစ်ကို မခံစားတတ်သေးတာ သေချာသည် ။

ဘဝကို သူ ပျော်ပျော်ပဲ သူ ခင်မင်သည် ။ ထိုထက်မပိုတာကတော့ မတတ်နိုင်ပါ။

အချစ်ဆိုတာ နှလုံးသားရဲ့ ခံစားချက်တစ်ခုဟု ပဲ သူ ခံယူထားသည် ။

"ခန့်ညားထည်ဝါ"

နားစည်ထဲကို စူးခနဲ တိုးဝင်လာသော ခင်မင် အသံကြောင့် လွင့်ခနဲ မျောသွားသော သူ့အာရုံ တွေကို ပြန်စုစည်းမိ၏။

"ဟား အော်လိုက်တာ ကိုယ် နားမလေးပါဘူး"

"ဘာလို့ တို့ မေးတာ မဖြေတာလဲ၊ အာရုံက တခြားရောက် နေတာမို့ လား"

"ဒါအမှန်ပဲ တို့ အာရုံတွေက ဖေကြီးရဲ့ အလုပ်တာဝန်ထဲမှာ အချိန်ပြည့် နစ်နေတာ"

"တို့ ကြားပါတယ် ဘာလဲ စီးပွားရေးတွေ ကြိုးစားနေပြီ ဆိုတော့ အိမ်ထောင်ပြုတော့မှာ မို့လား"

"လုံးဝမှားတယ်၊ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မပြောနဲ့ ချစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသား တောင် မမွေးသေးဘူး"

"ခန့် ခန့်တွဲနေတဲ့ ကောင်မလေးတွေကို ဘယ်လို သဘောထားသလဲ

"

"အဲဒါ ကိုယ့်မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေပဲလေ"

"ခန့် တို့ ကိုကော ဘယ်လို သတ်မှတ်ထားသလဲ"

"ဟင် ဘာကိုလဲ မဒီရဲ့ ၊ ခင်မဒီဆိုတာ တို့ သူငယ်ချင်းပဲပေါ့"

"ခန့် ရှင် မဒီကို ဒီလိုတော့ မသတ်မှတ်သင့်ဘူး"

ခင်မဒီကတော့ သူ့ကို အာရုံတွေ လာနှောက်နေပြီ။ တစ်နေကုန် ပင်ပန်းနေသော စိတ်ကလေး လန်းဆန်း ကြည်လင်မည်လားဟု ဖုန်းပြောနေမိတာ မှားပြီထင်ရဲ့ ။

"မဒီ ကိုယ် အနားယူချင်ပြီ၊ တစ်နေကုန် ပင်ပန်းထားတာ မျက်ခွံတွေ လေးပင်နေပြီ ဂွတ်နိုက် နောက်မှ "

စကားစဖြတ်ကာ ဖုန်းကို ပိတ်ပစ်လိုက်ရသည် ။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ခေါ်နေမှာ စိုး၍ ဖုန်းကိုပါ ပိတ်ပစ်လိုက်သည် ။

တစ်ဖက်က ခင်မဒီကတော့ သူ့ကို မေတ္တာပို့နေမည် ထင်ရဲ့ ။

မတတ်နိုင်ပါ။ နှစ်မြှိုက်စွာ အိပ်စက်ရမည့် အချိန်လေးတွေမှာ တော့ စိတ်ညစ်စရာတွေ အာရုံထဲက မသယ်ဆောင်သွားချင်တော့ပါ။

ခေါင်းအုံးမှာ ခေါင်းချ အိပ်စက်လိုက်သည့် တစ်ခဏမှာ နှစ်မြှိုက်စွာပဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပေမဲ့ ...

ခင်မဒီကတော့ ဒေါသတွေ၊ မကျေနပ်မှုတွေနှင့် သူ့ကို ပေါက်ကွဲနေမည်လား မသိပါ။

ဝမ်းနည်းပါတယ် ခင်မဒီရယ်။

အခန်း (၃)

စနေနေ့ ညမှာ တော့ ပိုင်ဇေထံမှ ဝမ်းသာစရာ သတင်းကို သူကြားရပါသည်။ ။ သူ ညနေစာ စားပြီး ခြံထဲမှာ လမ်းဆင်းလျှောက်နေတုန်းမှာ ပိုင်ဇေထံက ဖုန်းက ဝင်လာတာ ဖြစ်သည်။ ။

"ခန့် ငါပါကွ "

"ပြော ပိုင်ဇေ မင်းအခြေအနေ ဘာထူးခြားသလဲ"

"လုံးဝ အိုကေတယ် ခန့်၊ ဒီညနေပဲ ပန်းဆီက အဖြေကို ငါရတယ်ကွ၊ အဲဒါကြောင့် မင်းကို လှမ်းဖုန်းဆက်တာ၊ မင်းကို ငါ အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ် ခန့်၊ တကယ်ကွာ ငါ အရမ်း ဝမ်းသာတယ် "

ပိုင်ဇေ အသံကြီးကို နားထောင်ရုံနှင့် ပိုင်ဇေ ဘယ်လောက် ပျော်နေသည် ဆိုတာ သူ မှန်းဆလို့ ရပါသည်။ ။ တကယ်ဆို သူလည်း အံ့သြမိ၏။ ပိုင်ဇေ လိုမျိုး အူတူကောင်က မိန်းကလေး တစ်ယောက် အချစ်ကို တစ်လကျော်လေးမျှ ကြိုးစားရုံနှင့် ရရှိသွားတာ အံ့သြစရာ။

"ပြီးခဲ့တဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့က မင်းအကြံပေးတဲ့ အတိုင်း ငါ့အချစ်ကို ဝန်ခံလိုက်တယ်ကွာ"

"အေး ဒီတော့ သူ ဘာပြောသလဲ"

"ဒီညနေမှာ ပဲ ငါ အဖြေရလိုက်တာကွ၊ ငါနဲ့ လမ်းမှာ ဆုံတော့ ပန်း

က ငါ့လက်ထဲကို စာတစ်စောင် ထည့်ပေးတာကွ၊ ငါလည်း အိမ်တောင် မပြန်နိုင်ဘဲ လမ်းမှာ ဖွင့်ဖတ်ကြည့်တော့ သူ ငါ့ကို အဖြေပေးထားတာ ကွ၊ ငါ ဝမ်းသာပြီး ထခုန်မိတာ ဘေးကလူတွေတောင် လန့်ကုန်တယ် ဟား ဟား "

ပိုင်ဇေ စကားတွေကို နားထောင်ပြီး သူလည်း ရယ်မိသည် ။ ပိုင်ဇေ တစ်ယောက် မရစဖူး ရည်းစားလေး ရသွားပြီဆိုတော့ ကဆုန်ပေါက် ပျော်နေမည် ထင်ပါရဲ့ ။

"ငါ မင်းကို ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့ကတိအတိုင်း ပြုစုမယ်၊ မနက်ဖြန် ဆန်းဒေး မင်းအားတယ်မို့လား "

"ဘာလဲ ကတိပေးထားလို့ မင်းက ပြုစုတာလား"

"ဒီသဘောလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ ၊ ငါ ချစ်သူရတဲ့ အထိမ်းအမှတ် အဖြစ် မင်းကို ပြုစုချင်လို့ ပါ၊ ဟိုနှစ်ကောင်ကိုလည်း ကျွေးမွေးမယ်၊ ဝေ ယံနဲ့ ဩလေးကို ငါ ခေါ်ပြီး မင်းအိမ် လာခဲ့မယ်။ မင်းစောင့်နေနော်"

"အေးပါကွာ စောင့်နေပါ့မယ်"

ပိုင်ဇေ ဝမ်းသာအားရ ဖုန်းချသွားခဲ့သည် ။ ကျောင်းမှာ တုန်းက ငွေကြေးနှင့် ပတ်သက်လျှင် တွန့်တိုတတ်သည့် ပိုင်ဇေ အခုတော့ စေတ နာတွေ သဒ္ဓါတွေ ကြီးမားလို့ နေသည် ။

ဝေယံနှင့် ဩလေးကိုတောင် ခေါ်လာမည် ဆိုတာကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေ ဆုံကြရမှာ သူ ကျေနပ်မိသည် ။

အခုချိန်မှာ အရင်ကလို မိန်းကလေးတွေနှင့် သူ မဆုံချင်ပါ။ ရှားရှား ပါးပါး ရသည့် အားလက်ရက်လေးမှာ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်ပဲ ဆုံချင်တွေ့ ချင်သည် ။

ခင်မဒီကိစ္စ နောက်ပိုင်းမှာ သူနှင့် ပတ်သက်သော မိန်းကလေးတွေ ကို သူ ယတိပြတ် ဖြတ်ထားခဲ့သည်။ ။ ဖုန်းလာလျှင်တော့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ယောက်ဆီက ဖုန်းဆိုလျှင် သူ မကိုင်းဘဲ ပစ်ထားခဲ့သည်။ ။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ဘယ်ကောင်လေးတွေနှင့်မှ သူ မပတ်သက်ချင်တော့ပါ။ ကျောင်းတုန်းကလို အပျော်တွဲချင်သည့် စိတ်ဆန္ဒတွေလည်း သူ့မှာ မရှိ တော့ပါ။ ကျောင်းမှာ တုန်းကတော့ ခန့်ညားဝင့်ထည် ဆိုသော သူသည် မိန်းကလေးတွေ ကြားမှာ တော့ ပေါ်ပြူလာ ရွှေမင်းသားလေး တစ်ပါး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

ပြည့်စုံချမ်းသာပြီး ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသော ဖေကြီးရဲ့ အရှိန်အဝါ တွေနှင့် အတူ ရှင်းသန့် ချောမောသော သူ့ရုပ်သွင် ရူပကာကြောင့်လည်း မိန်းကလေးတိုင်းက ကြွေသည်။ ။

သူနှင့် ရင်းနှီး ခင်မင်ခွင့် ရဖို့ အတွက်ဆို မိန်းကလေးတိုင်းက လို လားတပ်မက်ကြသည်။ ။

"ခန့်ညားဖေဖေက နာမည်ကျော် ဒါရိုက်တာကြီးပဲ၊ ခန့်ညားလည်း ကြီးရင် မင်းသား လုပ်မှာ လားဟင် "

"ဘာကိုပြောတာလဲ ကိုယ် အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော်ရင် အဘိုးကြီးဇာတ်လိုက် လုပ်ဖို့ လား"

"ဟယ် ဟုတ်ဖူးလေ ခန့်ညား ပညာရေး ပြီးဆုံးရင် ပြောတာ "

"နိုး ကိုယ်က အဲဒီလောက် ဝါသနာ မကြီးဘူး၊ ပြီးတော့ သရုပ်ဆောင် မတတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ဖေကြီးလိုလည်း ခရေဇီ အရမ်းမဖြစ် ဘူး၊ သေချာတာက ကိုယ် ကျောင်းပြီးရင် မိန်းမ ယူမှာ "

"အ ဟင်း ဟင်း ခန့်ညားက ရယ်ရတယ် သိလား"

သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘဝကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ ဖြတ်သန်းချင်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်သည်။ ။ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေ မိန်းကလေးတွေနှင့် ရယ်ရယ်မောမော ခင်မင်စွာ နေချင်ခဲ့သည်။ ။

ဒါကြောင့်လည်း အရာရာကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ ဖြတ်သန်းခဲ့သည်။ ။ အချစ်ကို သူ မကိုးကွယ်တတ်ခဲ့ပါ။

"ခန့် မင်းက ဘာလဲကွ၊ တွဲလိုက်တဲ့ ကောင်မလေးတွေက အများကြီး ဘယ်မိန်းကလေးကို မှ လည်း ချစ်သူလို မသတ်မှတ်ဘူး၊ ဘာသဘောလဲကွ"

"ဘာလုပ်မှာ လဲကွာ တစ်ယောက်ယောက်ကို ချစ်သူလို့ သတ်မှတ်လိုက်ရင် ကျန်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ ခံစားသွားရမှာ ပေါ့၊ ဒါကြောင့်ပါကွာ ငါ့ကြောင့် ဘယ်သူမှ မခံစားစေချင်ဘူး"

"ဒါတော့ မင်း မတရားဘူးကွာ၊ မင်းအနားမှာ ပဲ ဝိုင်းနေတာ မဟုတ်သေးဘူး"

"အဲဒါတော့ ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ ကိုယ်ပဲကွာ ၊ ငါ့ဘက်ကတော့ သူတို့ ကို ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မပေးဘူး၊ ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီးပဲ နေတာ"

သူ့ဘက်က ခိုင်မာသော အကြောင်းပြချက်နှင့် ဖြူစင်ရိုးသားသော စိတ်ကိုပဲ ထားခဲ့သည်။ ။

ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ချစ်စကား မဆိုခဲ့ဖူးသလို အခွင့်အရေးလည်း မယူခဲ့ပါ။ ဒါက ကျောင်းပြီးသည် အထိ သည် အတိုင်းပဲ ရှိစေခဲ့သလို ကျောင်းပြီးသွားတော့လည်း ပုံမှန်အတိုင်းပဲ ရှိခဲ့သည်။ ။

အခုတော့ လူကပဲ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ် လာခဲ့တာလား၊ ဖေကြီးရဲ့ အ

လုပ်တွေထဲမှာ ပဲ နစ်ခဲ့တာကြောင့်လား မသိပါ။

သူ့စိတ်တွေ တည်ငြိမ်ချင်ပြီ၊ ဖေကြီး မေကြီးနှင့်အတူ ခင်မင်သော သူငယ်ချင်းတွေနှင့်ပဲ ဘဝကို ရှင်သန်ချင်သည် ။

သူ့ရဲ့ ဥပေက္ခာ တရားကြောင့်လားတော့ မသိ။ ခင်မင်ဆီကလည်း ဖုန်းဆက်သွယ်မှု မရှိတော့ပါ။ ဇွဲနှင့် ဆက်နေသူတွေလည်း ကြာလျှင်တော့ နောက်ဆုတ်သွားကြမှာ သေချာသည် ။

မနက်ဖြန်တော့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ စုံညီစွာ ပြန်တွေ့ကြမှာ ပျော်စရာတော့ ကောင်းလိမ့်မည်။
